

[Justitsministeren.]

Efter lov nr. 286 af 18. juni 1951 om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf er det den almindelige regel, at strafbart forhold ikke medfører tab af borgerlige rettigheder. Fra udøvelsen af en virksomhed, som kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse, kan man dog ifølge loven undlades som følge af en straffedom, men kun såfremt det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet. Ved lovens §§ 3 og 4 ophævedes straffelovstillæggets § 6 og den tilsvarende bestemmelse i værnemagerloven. Forsåvidt angår de få personer, der efter ikrafttrædelsen af loven af 1951 er dømt efter straffelovstillæggene, indeholder dommene derfor ingen bestemmelse om rettighedsfortabelse. For personer, der er dømt, før rettighedsloven trådte i kraft, betyder loven, at straffedommene fremtidig ikke er til hinder for udøvelse af sådanne rettigheder, der ikke omfattes af straffelovstillæggets § 6, men var fortabt efter den øvrige lovgivning, således adgang til at drive virksomhed i henhold til almindeligt næringsbrev. Derimod må de i straffedommene indeholdte rettighedsfrakendelser antages at være upåvirket af rettighedsloven. Dog giver dennes § 31 de domfældte adgang til ved retskendelse at gen erhverve retten til at udøve en virksomhed, der kræver offentlig autorisation, og som de har udøvet inden straffedommen.

Den retstilstand, der nu findes på det omhandlede område, er ikke rationel; det er forslaget formål at råde bod herpå og at tilvejebringe en endelig ordening af spørgsmålet om borgerlige rettigheder for dem, der er dømt efter straffelovstillæggene, således at lovgivningsmagten ikke oftere skal behøve at beskæftige sig dermed.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvad gennemførelsen af det foreliggende lovforslag vil komme til at betyde, skal jeg om enkeltheder tillade mig at henvise til bemærkningerne til forslaget og her blot fremhæve følgende.

Princippet i den foreslåede ordening er, at de domfældte bliver stillet, som om de domme, der er overgået dem, ikke indeholdt nogen bestemmelse om rettighedsfrakendelse; dette vil ikke sige, at de pågældende

generhverver de frakendte rettigheder, men det betyder, at spørgsmål om deres udøvelse af rettigheder skal afgøres efter de regler, der nu gælder for andre domfældte, altså dels rettighedsloven af 1951, dels særlove som værnepligtsloven og tjenestemandsløven. Hvad særlig angår valgret til folketinget og kommunale råd, skal jeg minde om, at de gældende valglove ikke indeholder regler om fortabelse af valgret som følge af idømmelse af straf. Hvis det foreliggende lovforslag gennemføres, vil de, som omfattes af det, derfor gen erhverve valgretten. Jeg må anse dette for ganske ubetænkeligt.

Mod gennemførelse af den foreslåede ordening, hvorefter der altså ses bort fra bestemmelser om rettighedsfortabelse i dommene, men disse iøvrigt må tages i betragtning ved afgørelsen af spørgsmål om udøvelse af rettigheder, kan der efter mit skøn ikke gøre sig afgørende betænkeligheder gældende. Forslagets gennemførelse vil særlig betyde en lempelse for personer, der ellers i en lang årrække fremover vil være hemmet i deres muligheder for at finde en plads i samfundet, fordi rettigheder er frakendt dem for 10 år eller længere åremål eller for livstid.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til en velvillig behandling i det høje folketing.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om ændring i lov om toldafgifterne m. m.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2972).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 131 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.